

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 645

KHÔNG CHÂN THẬT LÀM THÌ THẬT LÀ ĐÁNG THƯƠNG!

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Sáu ngày 17/09/2021.

Những lời dạy của Hòa Thượng rất gần gũi, rất sát với đời sống của chúng ta, nói một cách tích cực hơn là sát với khởi tâm động niệm của mỗi chúng ta, không đàm huyền thuyết diệu. Chúng ta phải thật làm những gì mình đã được học. Nếu chúng ta không thật làm thì thật là đáng thương! Chúng ta thật làm thì mới thọ dụng được chân giá trị của những điều chúng ta được học, được tiếp nhận.

Hòa Thượng nói: **“*Năng lực trong mỗi chúng ta đều đầy đủ, đều có thể đạt được những thành tựu như Phật Bồ Tát và các bậc Thánh Hiền. Năng lực giác ngộ của Phật Bồ Tát và Thánh Hiền không phải là đặc thù. Chúng ta cũng có năng lực giống các Ngài nhưng chúng ta không làm*”**. Thích Ca Mâu Ni Phật khi còn làm Thái tử, Ngài có cung vàng điện ngọc, vợ đẹp con xinh. Khi Ngài nhận chân được đó không phải là thật, đó chỉ là giả, Ngài giác ngộ, tìm nơi rừng sâu để tham thiền. Ngài buông bỏ hết tất cả vinh hoa phú quý, buông bỏ mọi chấp trước, kể cả buông bỏ những gì Ngài đã học được. Ngài tu 6 năm khổ hạnh trong rừng già. Ngài thật làm. Mỗi chúng ta phải thật làm những gì mình đã được học. Chúng ta không nên chỉ đứng ở ngoài ngưỡng mộ người khác: **“*Hòa Thượng làm được như thế này! Tổ Sư làm được như thế kia!*”**.

Cả đời Tổ Ấn Quang, Ngài đã viết một chữ **“CHẾT”** rất to và để ở trên bàn thờ Tổ (*bàn thờ Tổ ở phía sau bàn thờ Phật*) để nhắc nhở chính bản thân mình: **“*Mạng người là vô thường, thời gian của kiếp sống vô cùng ngắn ngủi. Chúng ta phải trân trọng kiếp sống ngắn ngủi này để làm lợi ích cho chúng sanh*”**. Ngài có những khai thị rất đặc biệt: **“*Chúng ta xem thấy tất cả chúng sanh đều là Phật Bồ Tát, chỉ có riêng mình là phàm phu ít tu, phước mỏng*”**. Ngài dạy chúng ta: **“*Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, chí tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ*”**.

Chúng ta có rất nhiều những vai trò trách nhiệm, chúng ta đã dốc hết bản phận trong vai trò trách nhiệm của mình chưa? Chúng ta phải dốc hết trách nhiệm, tận tâm tận lực vì chúng sanh phục vụ. Nếu chúng ta chỉ lấy những lời của Phật dạy, lấy những lời của Tổ Sư dạy để nói cho người khác nghe mà chính mình không thật làm, không chuyển hóa thành của chính mình thì đây gọi là **“*ngậm đờm dãi của người xưa rồi nhổ ra*”**. Trước đây, khi Thầy nghe câu nói này, Thầy cảm thấy khó chịu và không phục. Thầy nghĩ rằng mình nói lại lời của của Phật, nói lại lời của Tổ Sư là đúng. Sau đó dần dần Thầy mới hiểu. Chúng ta khuyên bảo người khác buông xả, nhưng chính

mình không buông xả, bản thân mình lại nhận càng nhiều càng tốt. Chúng ta chỉ làm ở hình tướng bên ngoài, chỉ làm cho dễ coi.

Hòa Thượng nói: **“Không chân thật làm thì chân thật là đáng thương!”**. Bởi vì Pháp Bảo ở trong tay nhưng chúng ta chỉ nói cho người khác, còn chính mình không làm theo, chính mình lại làm theo sự sai khiến của tập khí. Chúng ta đáng thương ở chỗ: **Đáng sanh tử như thế nào thì vẫn phải sanh tử như thế đó! Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó!**

Ngũ dục **“tài, sắc, danh, thực, thù”**, con người ta chỉ cần nhiệm một trong năm thứ này thì đã mở ra con đường đại lộ để đến Địa Ngục. Tiền là công cụ giúp mình làm nhiều việc. Nhưng nếu nói **“tiền là hơi thở”** thì không đúng, nói **“tiền là trái tim”** thì không đúng. Cô Trần Tịnh Du nói: **“Tiền trong ngân hàng chỉ là con số, tiền ở trong tay chỉ là mớ giấy vụn”**. Người ta chỉ vì tiền mà phá vỡ luân thường đạo lý, chỉ vì tiền mà dám đánh đổi mọi thứ.

Bây giờ có tiền trong tay, chúng ta sẽ làm gì trong lúc giãn cách phòng dịch bệnh như thế này? Thầy trông rất nhiều các loại rau củ quả, ăn không hết. Thầy tặng mọi người, rồi mọi người lại tặng quà cho Thầy. Sau khi chúng ta phát tâm đến hỗ trợ một nơi, chúng ta mới nhận ra, một số Thầy Cô đã có thể hội, bản thân Thầy cũng đã có thể hội: Tâm của con người quá khủng khiếp! Họ không chỉ mượn từ thiện để làm chiêu bài, thậm chí họ còn lấy hình tượng của Phật pháp để làm chiêu bài. Họ vì danh vì lợi mà làm ra những việc vô cùng khủng khiếp!

Thầy Thái đã từng kể, một đứa trẻ chỉ vì muốn mua một chiếc điện thoại mà đã giết Cha, giết Mẹ. Một thanh niên đi du học về, người Mẹ ra sân bay đón con. Khi vừa gặp Mẹ ở sân bay, người con giận dữ nói: **“Tại sao mấy tháng nay bà không gửi tiền cho tôi?”**. Sau đó người con ra tay giết Mẹ.

Những tập khí xấu ác luôn nằm sẵn trong mỗi chúng ta. Nếu chúng ta không đề cao cảnh giác thì những tập khí đó sẽ trở dậy bất cứ lúc nào. Chúng ta tưởng rằng mình đã học nhiều năm thì mình đã hay rồi nhưng chưa chắc. **Chúng ta phải thật làm, làm cho đến lúc nào trí tuệ chân thật xuất hiện, năng lực tự tánh xuất hiện thì mới gọi là thật làm.** Chúng ta học cho nhiều nhưng cuối cùng chỉ trở thành cái kệ đưng sách. Người xưa dạy: **“Học mà không hành thì tăng trưởng tà kiến. Hành mà không học thì tăng trưởng vô minh”**. Chúng ta phải hết sức tư duy hai chữ **“thật làm”**.

Thầy hết sức cảm động hình ảnh một chú học trò là quân nhân. Hàng ngày chú ấy lao vào tâm dịch để giúp đỡ mọi người. Chú ấy dặn: **“Nếu con chết thì con sẽ nói trước cho các Thầy Cô biết”**. Chú ấy lăn xả đến mức không nghĩ đến thân mạng của mình. Chú ấy từng nói: **“Nếu con bị ung thư thì tốt biết mấy, vì khi con biết 3 tháng nữa mình sẽ chết thì con không dám chảnh mắng”**. Mỗi chúng ta chưa đạt đến ngưỡng đó. Cuộc đời Thầy rất may mắn vì gặp được những học trò như vậy. Hai chữ **“học trò”** chỉ là tạm gọi vì nhân duyên họ đến học với mình nhưng thật ra họ là Thầy của mình. Hai Mẹ con tích cực làm. Lúc chưa có dịch, ai bị bệnh khổ, ai bị chết thì người Mẹ đến giúp làm tang sự trọn gói rất tận tình, rất chu đáo mà chỉ gói gọn trong 10 triệu. Hai ông bà nhạc (Ba Mẹ vợ) của Thầy cũng được họ giúp như vậy với một tâm chân thành.

Hòa Thượng nhắc chúng ta thật làm. Hai chữ “*thật làm*” vô cùng lớn! Phải chân thật từ ở nơi tâm của chính mình thì mọi đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều chân thật, không giả dối. Chúng ta hãy kiểm điểm chính mình. Hôm trước Thầy đi ra vườn cắt được 3 túi rau, có chỗ rau xấu, nhiều con rầy ăn, có chỗ rau xanh non mơn mớn. Thầy vừa chớm khởi ý niệm “*mình ăn rau tốt*”, chưa thành một ý niệm trọn vẹn thì Thầy liền phủ quyết luôn: “*Mình ăn rau xấu, tặng người rau tốt*”.

Điều chân thật phải từ nơi ý niệm chứ không phải là tỏ vẻ chân thật, biểu cảm chân thật. Nếu mình lừa chúng sanh thì điều đau đớn nhất là mình đã lừa chính mình vì mình đưa mình vào trong 3 đường ác. Đó là điều đau đớn và đáng thương nhất! Cho nên chính mình phải chân thật, không được một chút nào không thật. Chúng ta chưa quen thì phải tập kiểm soát từng ý niệm nhỏ. Chúng ta kiểm soát được ý niệm nhỏ thì sẽ kiểm soát được hành động. Tự tư tự lợi đã ngấm sâu vào trong máu của chúng ta. Chúng ta làm thực tế hàng ngày thì mới nhận ra.

Trên đàn còn 2 trái mướp, một trái to dài 1m và một trái nhỏ dài 80cm. Thầy nghĩ ngay đến việc “*mình xào hay hấp trái mướp này?*”, nhưng khi chợt nhớ đến một người chưa được nhận, Thầy liền quyết định mang trái to hơn đi để tặng người đó. Mặc dù trái nhỏ hơn cũng dài 8 tấc, đã rất to so với những quả mướp bình thường, không ai biết đó là quả mướp nhỏ ở trên đàn mướp. Trong mỗi ý niệm của chúng ta, tập khí hiện lên rất rõ.

Hôm trước, khi Thầy Duẩn tích cực phát tâm làm việc phục vụ người khác thì chỉ số miễn nhiễm Covid tự nhiên tăng lên. Khi Thầy có cảm xúc buồn lo thì chỉ số miễn nhiễm giảm xuống. **Bệnh khổ do tâm chúng ta biến hiện ra.** Phật dạy: “*Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân, si*”. Hòa thượng nói: “*Chúng ta làm tốt tất cả những lời Phật dạy, làm một cách triệt để, an trú trong lời Phật dạy thì chúng ta an ổn giữa cuộc đời không an ổn*”.

Hòa thượng nói: “*Tu trì Phật pháp không gì khác hơn việc đoạn phiền não tập khí của chính mình. Nếu bạn muốn trí tuệ Bát Nhã của tự tánh hiện tiền thì không gì khác hơn là đoạn phiền não. Vọng tưởng chính là Vô Minh Phiền Não. Phân biệt chính là Trần Sa Phiền Não. Chấp trước là Kiến Tư Phiền Não. Phiền não tập khí đoạn được một phần thì trí tuệ của bạn hiển lộ được một phần. Phiền não tập khí đoạn được hai phần thì trí tuệ của bạn hiển lộ được hai phần. Nếu bạn không buông xả vọng tưởng phân biệt chấp trước của mình, phiền não tập khí của bạn vẫn nặng nề, vẫn y nguyên thì bạn vĩnh viễn chưa có trí tuệ. Dù bạn đọc nhiều Kinh Phật, tri thức của bạn phong phú nhưng đó chỉ là học vấn, nhà Nho gọi là “*ký vấn tri học*”. “*Ký*” là ghi nhớ, “*vấn*” là học vấn. Cái học của sự ghi nhớ, nói một cách dễ hiểu là học vẹt. Học vẹt thì không thể khai được trí tuệ. Bạn học được rất nhiều, nhớ được rất nhiều nhưng đó chỉ là thứ của người khác, chính mình không khai ngộ. Khi nào trí tuệ của bạn khai mở thì bạn sẽ được đại tự tại. Bạn không cần nhớ lời nói của vị Phật này, lời nói của vị Phật kia, lời nói của vị Tổ Sư này, lời nói của vị Tổ Sư kia. Chúng ta phải lưu xuất ra từ tự tánh của chính mình”. Chúng ta nghe, chúng ta hiểu, chúng ta thật làm thì đó mới là của chính mình, lời nói ra mới đồng dạng. Lời nói không thật sẽ hiện rõ trên mặt mình. Hòa thượng nói: “*Bạn giấu được ai? Những người có trí tuệ, họ nhìn chúng ta thì nhận ra liền*”.*

Hòa thượng nói: ***“Bạn không cần phải mượn nhờ trí tuệ của ai. Ngay đến trí tuệ của Phật bạn cũng có! Chỉ là trí tuệ chưa khai mở thì cần phải mượn nhờ. Đây là sơ học. Khi đã thật học, thật làm thì sẽ trở thành cái của mình. Chúng ta chỉ mượn nhờ lời nói của Phật Bồ Tát, mượn nhờ lời nói của Thánh Hiền trong một giai đoạn. Rồi dần dần, chúng ta phải tự lập ở nơi chính mình, chân thật giác ngộ là chính mình. “Tự lập” là đã thật làm”***.

Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức đều có pháp hành, pháp giải, nói và làm đều tương ứng nhau. Chúng ta nói và làm đều phải tương ứng nhau, trước sau như một, trước đây 30 năm như thế nào thì sau đó 30 năm cũng phải như vậy. Đời sống của Hòa Thượng hơn 60 năm tu hành là một bài pháp hoàn thiện về thân giáo. Mức độ tu học của Ngài lúc nào cũng đi lên. Khi chúng ta thật làm thì lời nói của chúng ta mới là thật.

Hòa thượng nói: ***“Phật dạy chúng ta buông xả, nhìn thấu thì chúng ta phải buông xả, nhìn thấu. Buông xả giúp nhìn thấu. Nhìn thấu giúp buông xả. Tu học của Phật pháp từ lúc sơ phát tâm đến lúc thành Phật đều là nhìn thấu, buông xả. Hai điều này tương bổ tương thành để chúng ta thành tựu đạo nghiệp. Chúng ta không buông xả thì thật là khờ khạo”***. “***Buông xả***” là buông xả tự tư tự lợi, buông xả danh vọng lợi dưỡng, buông xả tham sân si mạn, buông xả năm dục sáu trần. Những thứ đó chỉ khiến chúng ta thêm đau khổ.

Hòa thượng nói: ***“Chân thật làm, chân thật buông xả, chân thật nhìn thấu thì chúng ta sẽ đạt được trí tuệ tròn đầy, tài nghệ tròn đầy, phước báu tròn đầy. Những thứ này ở trong tự tánh của chúng ta đều đầy đủ. Chỉ cần chúng ta chân thật làm thì những thứ này sẽ hiện tiền. Phật pháp không tìm cầu ở bên ngoài mà tìm cầu ở nơi chính mình. Sau khi chúng ta nghe pháp, chân thật làm thì tự tánh đầy đủ sẽ hiển lộ ra. Không thật làm thì thật đáng thương! Chúng ta phải thật làm! Sau khi thật làm, chúng ta sẽ thay đổi vì thật làm thì trí tuệ hiện tiền, chúng ta nhìn mọi thứ sáng suốt hơn, rõ ràng hơn. Trí tuệ, tài nghệ, phước báu như Phật có sẵn đầy đủ ở trong ta. Ta đại khờ gì mà không thật làm!”***.

Có một người học trò tập trung học chữ Hán được một thời gian thì cảm thấy đầu óc mình mẫn hơn, thông minh hơn, làm việc nhanh nhẹn hơn, ít sai sót hơn. Chúng ta cứ chạy theo tập khí của mình, những thứ vụn vặt, những thứ không mang đi được. Phật dạy: ***“Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân”***. Chúng ta không mang theo được thứ gì, chỉ mang theo nghiệp. Đối với bất cứ sự việc nào, chúng ta cũng phải lấy lời dạy của Hòa Thượng để cảnh tỉnh chính mình: ***“Không thật làm thì thật đáng thương!”***.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!